

Ιστορίες του 21

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

(Η επίδρομή στο σπίτι του Μουσταφά—Μπέη Κόνιτσα. — Η αιχμαλωσία της Αϊνέ. — Μιά δραματική σκηνή. — Ημέρες έρωτος. — Ο του έπεμβαίνει ή.... Καραϊσκάκινα !)

Από τους άντρες του Αγώνος ο Γεώργιος Καραϊσκάκης ήταν ο ερωτικότερος. Ώραιος, όπως ήταν, λεβέντης, είχε πολλές κατακτήσεις. Έν τούτοις δεν έμεινε πάντοτε πιστός στον έρωτα. Και το όνομα της Μαριώς που έμεινε από τα στόματα των παλληκαριών του στις παραδόσεις του λαού, μάς θυμίζει ένα όλκληρο έρωτικό ειδύλλιο, του οποίου ύληζε ο ήρωας.

Ήταν ακόμη κλέφτης ο Καραϊσκάκης, λίγο ύστερα από τη διάλυση του σώματος του Κατσαντώνη όταν μία νύχτα έπιάτησε με τα παλληκάρια του το σπίτι ενός πλουσίου Τούρκου άρχοντα του Μουσταφά—μπέη Κόνιτσα. Οι κλέφτες, μέσα στον έγθουσιασμό του θριάμβου, τρέχαν δεξιά κι άριστερά στους όντάδες του πλούσιου σπιτιού άρπάζοντας τα πολύτιμα πράγματα και σκοτώνοντας χωρίς έλεος τους έληθές του Μπέη που τρέμανε από το φόβο τους σαν καλαμόφυλλα. Ο Καραϊσκάκης, κρατώντας το χαντζήρι του που έσταζε αίμα, είχε μπει σε μία κάμαρα του σπιτιού, όταν κλάματα τράβηξαν την προσοχή του.

Επληρώσε και βλέπει μία νεαρή Τουρκοπούλα γονατισμένη να κλαίει στο πτώμα του γέροντ Μουσταφά.

Τό θέμα αυτό του διέλυσε άμέσως το μεθύσι του αιματος. Σε λίγο η κόρη γονατισμένη άρχισε να κλαίει, έσήκωσε τα μάτια της γεμάτα παρόπινα και παρακάλια.

Ήταν μεγάλα μάτια που έφροτιζαν τέλειο πρόσωπο Τουρκοπούλας. Ο Καραϊσκάκης τάχασε. Τό χαντζήρι έβασε από τα χέρια του. Έσκυψε, έσήκωσε την Τουρκοπούλα και κρατώντας την στήνάγκαλιά του, την έτράβηξε έξω από τον τόπο έκείνο της φρικτής. Την έπηρεε μαζί του στο στρατόπεδο του, και ύστερ από λίγους μήνες την έβατίτισε. Η όραία Αϊσέ έγινε Μαρία ή Μαριώ, όπως την έλεγαν χάρδεντικά.

Η Μαριώ έτρεφε εύγνωμοσύνη στον Καραϊσκάκη γιατί της έχασε τη ζωή. Και τότε ήταν πιστή και όφθασιωμένη. Έμεινε πάντοτε κοντά του ως έρωμένη του και ως νοσοκόμος, διότι είχε ανάγκη από νοσοκόμο ο άρχηγός που έτασσε. Η Μαριώ τον άκολουθούσε σε όλες τις έκστρατείες και στο πλευρό του πάντοτε μέσα στις μάχες. Ντυμένη άντριακά, ομοιάζε στο σώμα, γενναία στην ψυχή, φαινότανε σε νέο, άκούστατο παλληκάρι. Και πράγματι για όλους τους στρατιώτες του Καραϊσκάκη η Μαριώ ήταν ο καπετάν Ζαφείρης ο ψυχογιός. Μόνο οι πολύ γνώριμοι του άρχηγού και σε στενό κύκλο την έλεγαν Μαριώ.

Υπάρχει και μία όραία ιστορία συναντήσεως της Μαριώς με τη γυναίκα—την νόμιμον σύζυγον—του Καραϊσκάκη :

Κάποτε ο άρχηγός περασιτικός από το σπίτι του κατέλυσε εκεί με δύο του παλληκάρια και με τό Ζαφείρη. Ο Ζαφείρης για ν' άστευενη έπληγε στο μαγερωτό και άρχισε να τσιμπά και να πιεράζει τις ύπνεργείες. Αδύες έμπτηξαν τις φωνές. Έωρεξε άμέσως ή άρχηγία στο μαγερωτό και εδρε τό Ζαφείρη έπιθετικώτατο.

Η Καραϊσκάκινα πηγαινει στον άντρα της :

— Τι πράγματα εν' αυτιά; Τά παλληκάρια σου π α λ α β ο υ ν με τίς ψυχοκόρες μου.

Ο Καραϊσκάκης σηκώθηκε :

— Πουά παλληκάρια, γυναίκα ; ρωτάει.

— Νά, έκείνος ο μικρός, ο παλιό-Ζαφείρης !

Ο Καραϊσκάκης ήσυχασε :

— Α, ο Ζαφείρης ; Αφρησ τον γυναίκα, κι' ως καλαίβη.

Η γυναίκα του Καραϊσκάκη ή όποια σε στιγμή ζήλειας είχε ύπεκασθεί τό όμορφο παλληκάρι, άρχισε να καταλαβαίνει ότι οι ύποψιες της είχαν βάσι. Δεν είχε όμως τίποτε σε κανένα. Αλλά τη νύχτα, μπήνε κρυφά στην κάμαρα που κοιμώτανε ο Ζαφείρης. Και τό πρωί, εγπνώνοντας τον Καραϊσκάκη, άρχισε να παραπονιέται για την άπιστία του.

Έκείνος όμως δεν συγχιμήθηκε πολύ. Έπειδή όμως αγαπούσε με ξεχωριστή αγάπη τη γυναίκα του και δεν ήθελε να την διαρραστή, της είπε με την άφέλεια που τον διέκρινε :

— Γιατί κάνεις έτσι ; Δεν είμαι τάχα άρκετός και για δύο

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ

Που έχειροτονήθη ο Άθανάσιος Διάκος.—Τ' άηδόνια της Άρτοίνιας και ο ύπνος του Πανιερωτάτου.—Από τη μά χρονιά στην άλλη.... Η πίστις θαυματουργεί.—Τό λημέρι του Διάκου.

Ο Άθανάσιος Διάκος έχειροτονήθη διάκονος από τον Επίσκοπο Λιδωρικίου στο μοναστήρι Ιωάννου του Προδρόμου. Μετά τη χειροτονία ο Δεσπότης έγύρισε πάλι στην Άρτοίνα. Τη νύχτα έκείνος που τον έφιλοξενούσε τόν έπληξε να κειμητή, για όρασία, σ' ένα έξωτερικό διαμέρισμα του σπιτιού, χωρίς σκέλη κάτω από τα πυκνόφυλλα δένδρα του δασώδους βουνού. Αλλά τ' άηδόνια ήταν τόσο πολλά ότι μέσα έκείνα και τόσο φλύαρα κάτω από τον καλοκαιριώτικο ουρανό, ώστε αν και γάρχαναν με τη γλυκειά φωνή τους τό Δεσπότη δεν τόν άποκοιμίζον όμως έντελως, καθώς ήθελε...

Μόλις κατά τα χαράματα μόρρεσε να κλείση λίγο τα μάτια του, αλλά γρήγορα τό φως της ημέρας και ή άντηλιά τόν άνάγκασαν να σηκωθεί. Σε λίγο, οι προύχοντες της κομπολόεας, άμα έμαθαν ότι έξύπνησε, παρουσιάστησαν μπροστά του και πρώτα πρώτα τόν έρώτησαν πώς τό πέρασε τη νύχτα.

— Κακά και μαύρα, άπάντησε ο Δεσπότης με στενοχορία. Αδτά τά καταραμένα τ' άηδόνια, δεν μ' άφθηκαν να κλείσω μάτι ! Τήν ίδια μέρα ο Δεσπότης έφυγε από κει, έξακολούθησε την περιόδεια που έκανε κάθε καλοκαίρι στα χωριά της δικαιοδοσίας του. Οι κάτοικοι όμως της Άρτοίνιας ματαίως έπεριέμαν ν' άκούσουν κελάδημα άηδονιού. Ούτε μέσα στην κομπολί, ούτε στα περιβόλια, ούτε στο δάσος εύρισκε κανείς άηδόνι σε τρών όρών άπόστασι γύρω. Τουτό γινότανε όλο τό χρόνο.

Οι κάτοικοι στην άρχή δεν ήξεραν τί να πουν. Υσταρα όμως βρήκαν την έξηγήση. Όλοι, μ' ένα στόμα, είπαν πως τ' άηδόνια χανήκανε από την κατάρα του Δεσπότη, που τό χάλασαν τόν ύπνο στο μοναστήρι του Άη Γιαννιού τό Προδρόμου. Γιατί όλη ή έπαρχία αγαπούσε και σεβότανε τόν Έπίσκοπό της—τόνε θεωρούσε άγιο, που, αν ήθελε, μπορούσε νά κάνει και θαύματα.

Πέρασε χρόνος. Ήρθαν οι καλοκαιρινοί μήνες και ο Δεσπότης άρχισε πάλι την περιόδεια του.

Αμα έφθασε στην Άρτοίνα, έμεινε στο ίδιο σπίτι του φίλου του και τη νύχτα κοιμήθηκε στο ίδιο μέρος όπου και την περασμένη χρονιά !... Σε λίγο τόν πήρε ο ύπνος. Κοιμήθηκε τώραχωριστά τόν ένοχλήση τίποτε, βαρείας, και μόλις σηκώθηκε την άούγη, άόρησε γιατί δεν άκουσε τριγύρω τό γλυκό κελάδημα του άηδονιού, μέσα στα τυβίσματα των άλλων πουλιών.

— Μπρε τί γυνήκανε τ' άηδόνια ! έλεγε ο Δεσπότης. Δεν έχει πιά άηδόνια της Άρτοίνιας ο λόγος ;

Αμα, κατά τό συνηθισμένα παρουσιάστηκαν μπροστά του οι νοικοκυραίοι της Άρτοίνιας για νά τόν καλημερίσουν, ο Δεσπότης ρώτησε για τ' άηδόνια και φαινότανε στενοχωρημένος που δεν τ' άκουσε έφετος.

— Δεσπότη, άπάντησαν οι Άρτοίνοι, από πέρι που τά καταράστηκε ή Πανιερωτάτος σου, ούτε είδαμε, ούτε άκούσαμε άηδόνι πουθενά.

— Μά έγώ δεν ήθελα να τά καταραστώ τά ε δ λ ο γ η μ έ ν α, είπε χαμογελώντας ο Δεσπότης.

Τήν ίδια στιγμή τά γύρω δένδρα άντήχησαν από φωνές άηδονιών, από γλυκόλαλα κελάδηματα. Μυριάδες άηδόνια στήσανε συναλλά χαρούμενη που άνέβαινε σιν ύμνος στον καταγάλανο ουρανό. Ο Δεσπότης έχούδανε εύχαριστημένος τά γένητα του. Οι Άρτοίνοι τόν προσκυνούσανε σαν Άγιο που έδειξε τό θαύμα του.

Και από κείνη την στιγμή τ' άηδόνια δεν έσώπησαν ποτέ πιά. Λένε μάλιστα οι κάτοικοι πως τό κελάδημά τους ήτανε πιο καθαρό, πιο γλυκό και έντονο από πρώτα. Σε κείνο τό λόγγο έχότανε σιχνά ο Άθανάσιος Διάκος με τά παλληκάρια του να βρη όρασία και άνάτασι κάτω από τά έλατα και τά πλατάνια.

© Παλαίος

γυναίκες :

Και έκράτησε πράγματι τη Μαριώ μαζί του ως τις τελευταίες ημέρες του. Στις περιουήσεις της και στην άδελφή της αγάπη χρυσούσε την συντηρήσι του στη ζωή, με όλη τη φοβερή του άρωστοσία. Γιατί ο Καραϊσκάκης, όταν σκοτώθηκε στο Νέο Φίληρο, ήταν φθιακός.

Στη διαθήκη του δεν την έλησιώρησε. Και άφησε «της Μαριώς 1.000 γρόσια».

© Ιστορικός

